

Arrest

nr. 257 804 van 8 juli 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 augustus 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 februari 2021.

Gelet op de beschikking van 25 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft zij evenmin

nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Inzake verzoeksters eerste aanvraag tot internationale bescherming werd door het CGVS een beslissing tot weigering genomen. Verzoekster ging hiertegen niet in beroep. Verzoeksters tweede asielaanvraag werd door het CGVS niet in overweging genomen. Verzoekster ging hiertegen niet in beroep. Verzoeksters derde asielaanvraag werd door het CGVS opnieuw niet in overweging genomen. Verzoekster ging hiertegen in beroep en De Raad besliste bij arrest met nr. 193.233 van 6 december 2017 om de beslissing te vernietigen, omdat er wel geloof diende te worden gehecht aan verzoeksters Afghaanse nationaliteit. Vervolgens werd een nieuwe weigeringsbeslissing genomen door het CGVS waartegen verzoekster niet in beroep ging. Verzoeksters vierde asielaanvraag werd als onontvankelijk beschouwd. Verzoekster ging hiertegen in beroep. De beslissing van het CGVS werd bij arrest met nr. 218.544 van 20 maart 2019 bevestigd. Verzoeksters vijfde aanvraag om internationale bescherming werd als onontvankelijk beschouwd. Verzoekster ging hiertegen in beroep. De beslissing van het CGVS werd bij arrest met nr. 231.749 van 23 januari 2020 bevestigd.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster zich in het kader van zijn volgend verzoek steunt op dezelfde vluchtmotieven die hij in het verleden heeft uiteengezet. Verzoekster herhaalt nooit in Afghanistan te hebben gewoond en verwijst opnieuw naar de algemene veiligheidssituatie. Verzoekster verklaart daarnaast al sinds haar aankomst in België echtelijke problemen te hebben, en zij zou voordien te bang zijn geweest om dit te vermelden. Ter ondersteuning van haar volgend verzoek legt verzoekster een verslag neer van DNA en een brief van verzoeksters advocaat waarin wordt verwezen naar reeds eerder aangehaalde rapporten over de veiligheidssituatie in Afghanistan en de situatie van terugkeerders.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin

aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. Aangezien reeds in het kader van verzoeksters derde verzoek werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door haar voorgehouden problemen, en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekster naar aanleiding van onderhavig verzoek geen elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen en haar nieuw voorgehouden beweringen vermogen aan te tonen, dient te worden besloten dat verzoekster niet aantoonst in haar land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het verwijzen naar rapporten die reeds besproken zijn in vorige beslissingen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Verzoekster stelt dat de bestreden beslissing de kracht van gewijsde schendt van het arrest van de Raad met nr. 196.233 van 6 december 2017. Zij stelt dat de vaststellingen dat er een IVA voorhanden is in Kaboel in strijd is met het arrest, des te meer omdat er nog steeds geen onderzoek zou zijn gedaan naar de mogelijkheid tot terugkeer naar Afghanistan voor Afghaanse onderdanen die gedurende vele jaren in Iran hebben verbleven en aldus een sterkere band hebben met dit land. Verzoekster begrijpt dit dat zij voor het desbetreffende arrest niet als Afghaanse werd beschouwd, en nu plots meteen over een IVA in Kaboel beschikt.

De Raad stelt dat, als gevolg van het vernietigingsarrest met nr. 196.233 van 6 december 2017, de beslissing werden teruggezonden naar de commissaris-generaal. Vervolgens heeft de commissaris-generaal, in het kader van hun vorig, derde verzoek om internationale bescherming, op 15 juni 2018 ten aanzien van verzoekster een nieuwe weigeringsbeslissing genomen. In deze beslissing wordt geconcludeerd dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en er evenmin zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst, Afghanistan, een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, en dat, daargelaten de situatie op dat ogenblik in haar regio van herkomst, er voor verzoekende partij een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet beschikbaar is in de stad Kabul. Verzoekende partij ging niet in beroep tegen deze beslissing. Vervolgens verwijst de Raad naar de daaropvolgende arresten met nr. 218.544 van 20 maart 2019 en met nr. 231.479 van 23 januari 2020. In deze arresten stelde de Raad opnieuw vast dat verzoekster geen concrete gegevens bijbrengt die een ander licht kunnen werpen op de vaststelling rond het intern vluchtalternatief in Kaboel. Ook in het huidige verzoekschrift laat verzoekster na concrete elementen gegevens bij te brengen.

Betreffende de voorgehouden problemen met verzoeksters echtgenoot gaat verzoekster niet in op motieven hieromtrent in de bestreden beslissing, namelijk dat zij zich tot een loutere blote bewering betreft. Er wordt tevens gewezen op een aanvraag op basis van artikel 9bis die verzoekster samen met haar echtgenoot heeft ingediend en het feit dat zij nog steeds met haar echtgenoot samenwoont.

4.2. Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoekster geen persoonlijke omstandigheden aantoonst die in haar hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de

Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 11 februari 2021, voert verzoekende partij aan dat een intern vestigingsalternatief in Afghanistan voor haar niet aanvaardbaar is nu zij gans haar leven in Iran verbleef en al zes jaar in België verblijft. Verzoekende partij wijst voorts op de/het beslissing/arrest naar aanleiding van haar derde aanvraag waarin de zaak werd teruggestuurd naar het Commissariaat-generaal. Voorts wijst verzoekende partij op de stukken die zij op 12 augustus naar het Commissariaat-generaal opstuurde met betrekking tot haar echtelijke problemen die te wijten zijn aan het feit dat zij nog altijd illegaal verblijf hebben. Verzoekende partij vraagt de subsidiaire bescherming of de vernietiging van de bestreden beslissing om de zaak verder te onderzoeken.

4.2.1. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete en dienstige elementen bijbrengt die de in voormelde beschikking opgenomen grond in een ander daglicht kunnen plaatsen. Ze beperkt zich immers tot het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in haar verzoekschrift aangehaalde argumenten en het formuleren van algemene beweringen, waarmee zij echter hetgeen eerder in voornoemde beschikking en de bestreden beslissing werd vastgesteld geenszins weerlegt of ontkracht.

4.2.2. Waar verzoekende partij haar raadsman ter zitting opwerpt dat een intern vestigingsalternatief voor verzoekende partij in Afghanistan niet aanvaardbaar is nu zij gans haar leven in Iran heeft verbleven en al zes jaar in België verblijft en er opnieuw wordt gewezen op het feit dat bij verzoekende partij haar derde verzoek om internationale bescherming de beslissing van het Commissariaat-generaal van 11 april 2017 door de Raad werd vernietigd, waarna, zo stelt de Raad vast, de commissaris-generaal op 24 mei 2018 een nieuwe beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus waartegen verzoekende partij geen beroep indiende, betreft dit niets meer dan een loutere herhaling van reeds meermaals door verzoekende partij en haar raadsman in het kader van de vorige verzoeken om internationale bescherming aangehaalde argumentatie, waarop reeds uitvoerig werd ingegaan en geantwoord in de in het kader van verzoekende partij haar vierde en vijfde verzoek om internationale bescherming gevelde respectievelijke arresten nr. 218 544 van 20 maart 2019 en nr. 231 749 van 23 januari 2020.

In het recentste arrest stelde de Raad o.a. vast: *“Verzoekster brengt in het kader van haar huidige verzoek bijgevolg geen concrete gegevens aan die een ander licht kunnen werpen op de in het kader van haar vorig verzoek gedane inschatting betreffende de redelijkheid van het intern vluchtalternatief in haar geval. Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne*

hervestiging van verzoekster onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.” Deze vaststelling gaat ook heden op, nu verzoekende partij dus niets meer doet dan het louter opnieuw herhalen van eerder in het kader van haar vorige verzoeken om internationale bescherming opgeworpen argumenten. Het tot in den treure herhalen van eerder ingeroepen argumentatie is geenszins en logischerwijze niet van aard afbreuk te doen aan hetgeen hierover reeds eerder en meermaals werd geoordeeld. De Raad maant verzoekende partij (en haar raadsman) dan ook aan de betreffende arresten er nog eens grondig op na te lezen.

De Raad herneemt vervolgens (volledigheidshalve) de grond in de beschikking van 11 februari 2021 waar in dit verband eerder al in eenzelfde zin het volgende werd opgemerkt:

“Verzoekster stelt dat de bestreden beslissing de kracht van gewijsde schendt van het arrest van de Raad met nr. 196.233 van 6 december 2017. Zij stelt dat de vaststellingen dat er een IVA voorhanden is in Kaboel in strijd is met het arrest, des te meer omdat er nog steeds geen onderzoek zou zijn gedaan naar de mogelijkheid tot terugkeer naar Afghanistan voor Afghaanse onderdanen die gedurende vele jaren in Iran hebben verbleven en aldus een sterkere band hebben met dit land. Verzoekster begrijpt dit dat zij voor het desbetreffende arrest niet als Afghaanse werd beschouwd, en nu plots meteen over een IVA in Kaboel beschikt. De Raad stelt dat, als gevolg van het vernietigingsarrest met nr. 196.233 van 6 december 2017, de beslissing werden teruggezonden naar de commissaris-generaal. Vervolgens heeft de commissaris-generaal, in het kader van hun vorig, derde verzoek om internationale bescherming, op 15 juni 2018 ten aanzien van verzoekster een nieuwe weigeringsbeslissing genomen. In deze beslissing wordt geconcludeerd dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en er evenmin zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst, Afghanistan, een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, en dat, daargelaten de situatie op dat ogenblik in haar regio van herkomst, er voor verzoekende partij een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet beschikbaar is in de stad Kabul. Verzoekende partij ging niet in beroep tegen deze beslissing. Vervolgens verwijst de Raad naar de daaropvolgende arresten met nr. 218.544 van 20 maart 2019 en met nr. 231.479 van 23 januari 2020. In deze arresten stelde de Raad opnieuw vast dat verzoekster geen concrete gegevens bijbrengt die een ander licht kunnen werpen op de vaststelling rond het intern vluchtalternatief in Kaboel. Ook in het huidige verzoekschrift laat verzoekster na concrete elementen gegevens bij te brengen.”

Verzoekende partij slaagt er dus niet in hier een ander licht op te werpen, daar zij zich louter beperkt tot het hernemen van reeds meermaals in het kader van haar vorige verzoeken om internationale bescherming ingeroepen argumentatie, waarop de Raad in voornoemde arresten al omstandig heeft geoordeeld en gemotiveerd. Zij brengt dan ook, nu zich zij louter beperkt tot herhalingen, geen elementen bij die aan die beoordelingen afbreuk vermogen te doen.

4.2.3. In voormelde beschikking werd verder vastgesteld dat *“Betreffende de voorgehouden problemen met verzoeksters echtgenoot gaat verzoekster niet in op motieven hieromtrent in de bestreden beslissing, namelijk dat zij zich tot een loutere blote bewering betreft. Er wordt tevens gewezen op een aanvraag op basis van artikel 9bis die verzoekster samen met haar echtgenoot heeft ingediend en het feit dat zij nog steeds met haar echtgenoot samenwoont.”*

Ter zitting wijst de raadsman van verzoekende partij zeer algemeen op de stukken die op 12 augustus 2020 naar het Commissariaat-generaal zouden zijn verstuurd met betrekking tot de echtelijke problemen van verzoekende partij die, zo wordt toegelicht, te wijten zouden zijn aan het feit dat zij nog altijd illegaal verblijf hebben.

De Raad stelt vast dat die betreffende bijgebrachte brief, luidens het mailbericht dat verzoekende partij haar raadsman hieromtrent op 12 augustus 2020 naar het Commissariaat-generaal zou hebben gestuurd met beweerdelijk die brief in bijlage, *“een brief”* betreft *“geschreven door mijn cliënt, gericht aan u dienst”*, oftewel een persoonlijk schrijven van verzoekende partij. Het gaat om een neerpennen van verzoekende partij, en vormt dan ook geen objectief bewijs van de echtelijke problemen die zij verklaart al jarenlang te kennen. Derhalve wordt dan ook geen afbreuk gedaan aan en de Raad benadrukt dan ook hetgeen de commissaris-generaal eerder pertinent omtrent die verklaarde problemen met haar man op de volgende wijze heeft vastgesteld:

“Uw nieuwe verklaringen wijzigen immers niet aan de vorige beoordeling, met name dat de stad Kabul voor u en uw echtgenoot een veilig en redelijk vestigingsalternatief vormt. Dat u het slachtoffer bent van huiselijk geweld en bedreigingen door uw partner is immers een loutere blote bewering. Dit temeer omdat de problematiek volgens u reeds bestond op het moment van jullie eerste verzoek om internationale bescherming (Verklaring Volgend Verzoek, vraag 16). Dat u dit steeds verzwegen hebt en dit nu na vijf weigeringsbeslissingen plotsklaps aanbrengt roept al vraagtekens op. Ook beschikt u niet over enig (begin van) bewijs van de door u aangehaalde problemen. Nochtans kan verwacht worden dat u hiervoor een beroep zou hebben gedaan op de hulp en bescherming van de Belgische autoriteiten. Dat uw kinderen aan hun vader gehecht zijn en uw dochter vreest dat ze in een pleeggezin zal terechtkomen vormt geen rechtvaardiging voor uw nalaten (Verklaring Volgend Verzoek, vraag 16 en 22). Uit het administratief dossier blijkt tevens dat u en uw echtgenoot op 25 mei 2020 samen een verzoekschrift tot verblijfsvergunning wegens buitengewone omstandigheden conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet hebben ingediend. Uit de voorgelegde stukken blijkt dat u Nederlandse lessen hebt gevolgd, Nederlands spreekt en dat u ook een voorlopig rijbewijs hebt aangevraagd. Tot slot dient er op gewezen dat zowel u als uw zus Fatima nog steeds samenwonen met uw echtgenoot.”

4.2.4. Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het algemene verzoek de subsidiaire bescherming toe te kennen of de bestreden beslissing te vernietigen om de zaak verder te onderzoeken - een vraag die zij eerder al in eenzelfde zin bij haar beroepsprocedures in het kader van haar vorige verzoeken om internationale bescherming aanhaalde in het kader waarvan toen werd vastgesteld en geoordeeld dat daar geen reden toe is, hetgeen ook thans zo/het geval is bij huidig zesde verzoek om internationale bescherming -, zonder dat zij voorts ingaat op en voor het overige opmerkingen met betrekking tot de in de beschikking van 11 februari 2021 opgenomen grond formuleert.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS